

לא אינפת לו לדייק בכפטים...

..העיקר שמוחאים לו כך...

עזר וייצמן

טה במיוחד להתאמץ. הצלחותיו באות לו בלי טירחה מרובה, ובדרך הקלה, עקב כישוריו, משיכלו המבריק והופעתו ה"מקסימה", המעניינת והמושכת. לעצמו הוא אוהב נוחות, ודורש לעצמו מקום חשוב ורב, ותשומת-לב, והוא מאוד

הקווים הבולטים של כתב יד זה הם: כתב-יד זקוף, רחב וחד מאוד, אותיות גדולות ותנועות. הכותב הזה הוא איש חריף מוח וחריף-לשון. איי-אפשר לומר עליו שאינפת לו הרבה לדייק כי

ללחם, אך ללא גרעינים לזריעה. ללא אותה רצינות קרושה, אך תה צניעות אישית, שכנראה הפי-רה למדי לבצע הכתב, גדולה הי-ספנה שפרי עמלו פרייבוסר הוא, אם כי ייתכן והוא בעצמו — טוב לו בכך, אפילו טוב מאוד.

כתבנו כאלו שהכותב הוא אמן. יתכן והשערה זו, המבוססת על כישורים אמנ-תיים מרובים המצויים בו בכוח, אינה תואמת את דרכו של האדם במציאות. אף על פי הביטוי בכתב (שאינו כתב היד, אלא כתב המוח, לפי מחקריו של רודולף פופל) אין להניח שהכותב מגלה בנוהגו היום-יומי התנהגות הטבועה בחור תם מוסר-העבודה הפורטיני, לשם כך חסרה לו הרגשת חובה והתחייבות, וב-סופו של דבר חסרה לו אותה התמסרות בלתי-מוותנית לעניין על-אנוכי, שמעניקה לחיי אדם את המימד של רצינות ועומק, קושרים איתו קשר מהותי לאדם ויקום, ומשכנעים אנשים אחרים בדבר אחריותו ומהימנותו של בעל הכתב.

נשאלת השאלה לאיזו מטרה הוא משר-תמש בכישורים טבעיים אלה? את אשר על לבו או לשונו, הוא אומר בגדו ובתוקף רב. לא איכי פת לו לפגוע באנשים אחרים, הי מוחאים לו כך. חבל על כשרונות עיקר שהוציא מילה שנונה, ושי-כה עשירים, שמתכוזבים בדרכים לא הולמות.

גם כוח דימיון רב יש לו, כוח ראיית-דברים מקורית, כוח עיצוב, התמודדות וכוח-יצירה, כדי להצליח כאמן אמיתי, חסרים לו כמה נתונים שהם, ביסודו של דבר, נתונים מוסריים. התמדה, נכונות לעבוד קשה, מסירות לעניין, ובראש וראשונה — נכונות להיר-אבק ולהעמיק, ויתור על הצלחה קלה ומהירה, חיפוש של האמת שבטבע (כי לשונו של אלברכט דירר), יכולת הסתכ-לות וקליטה בטרם יגש לביטוי. ללא כל אלה חסר האמן, ויהיה המוכ-שר ביותר, עומק ואמיתיות, בלי זה אולי מובטחת לו הצלחה ליום אחד, משביעה

משוכנע בחשיבותו הוא. את האחרים הוא עשוי לבקר באופן קיצוני, ללא גבול, ולא תמיד ביקורת עניינית ושקולה, אם כי שנונה ומבריקה. קשה להשיב לו מנה אפיים, כי הוא די אינטליגנטי.

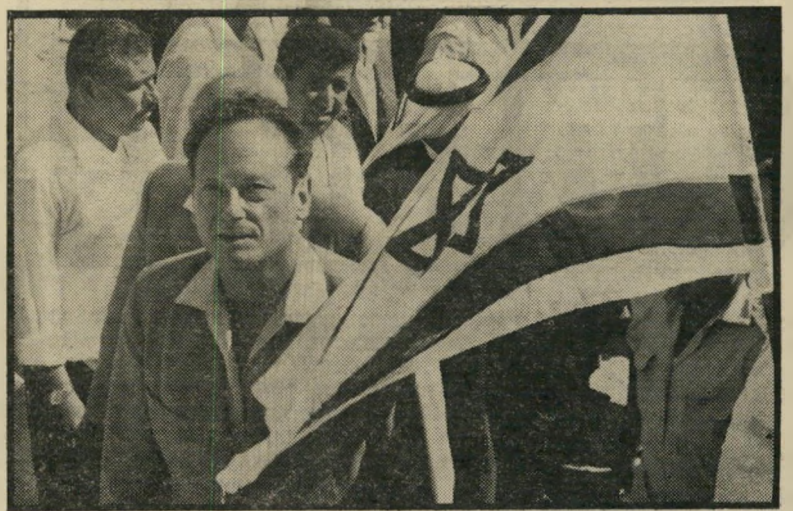
פרטים, או למלא חובותיו לגבי אחרים כנאמנות. יש לו משהו מן "הפרימה בלרינה" (כר-כב ראשי). הוא מאוד נהנה לעמוד באור הזרקורים, ועבור עצמו הוא אוהב נוחות, ואינו נר-

..איש מעשה ולא איש הידהור...

..מוצא נחיצות ללב בזולת...

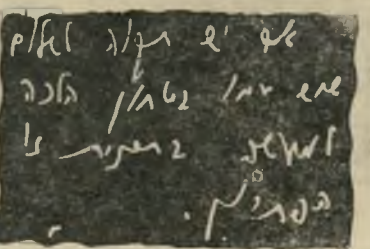
..אדם שכולו מופנה החוצה...

יגאל אלון

ראייתו המחשבתית היא יותר כוללנית מאשר מנתחת. ייתכן ואינו מדייק תמיד בכפטים, והוא לעיתים קרובות חסר סבי-לנות לעשות דבר עד סופו. הוא מסוגל להצליח כמורה מלהיב, כי מניע דוחף, המניע רבים לפעולה. יחסו לאנשים הוא טוב, יש בו גם גוון של חוס רגשי, אם כי רגישותו, אינה מעבירה אור-תו על דעתו, והוא מסוגל גם להעצר ולי-נחח תופעות מתוך מרחק.

לוואי שתומה, החולפת ומתחלפת, ושאינה מעסיקה אותו במיוחד. לא מן הנמנע, אם כי כלל אין ודאות בכך, שבימי הזיקנה, כאי-שר פעילותו של אדם ויכולת התי-פנותו למעשים טובים ולפניה לי-זולת — יורדת, עשוי הכותב למי-צוא את עצמו יותר מוסרד עדידי

האסוציאציות המחשבתיות שלו מפתיעות ברב-גוניותן ומקוריותן. הוא איש השלום והפשרה, ואין כמוהו להטיל את מלוא כור-חו בשער כמתווך או כבורר בסיכוסכים אי-שיים. בהום רגשי רב הוא מסוגל, לא רק לכפות על שני נציגים פשרה, סוף פסוק והשלמה עם פסק הבוררין, אלא השפעתו האישית, זו שאינה ניתנת ללימוד ולהור-אה, משפיעה גם השפעה משכנעת, בכיוון של השלמה מרצון על פי בוררותו. אישיותו של הכותב היא עשירה ורבת-גוונים, אך למרות התנודות וחוסר-הימנחה שבה, צימאון העשייה שלה אינו רב-מש-מעי, ויש בו מין אחידות ראשונית של התמימים וישריהדרך.

רגעי הרגשת נחיתות ואייכות, ולשם איזונו הפנימי רצוי לו לט-פח יותר את הצד המזונח שבי-אישיותו: צד ההסתכלות, ההשי-הייה וההירהור.

אמצעות התגובה, שהיא קולעת לרוב, אך לא תמיד שקולה. הוא הרבה יותר איש המעשה, מאשר איש ההירהור וההסתכ-לות, כולו מופנה חוצה, לעתיד, למציאות ולזולת.

הקווים המאפיינים כתב-יד זה הם תנו-עתיות מרובה, רוך, דינאמיות, מתחות תתיקלפתיות, צימצום הצורות, שלובים ואי-סדירות בגודל ובנטייה. כותב שורות אלה הוא איש דינאמי מאוד, מלא רגש והתלהבות, המניעה אור-תו, ומסירות גדולה לעניינים, אשר מחוץ לאישיותו הוא. זה מביא אותו לפעיר-לות בלתי-פוסקת, אך גם מכניס חוסר-שלווה ניכר לתוך חייו, למרות שיש לאיש זה מה שאריך אריקסון מכנה: "בטחון יסודי ואמונה יסודית בחייו". הרייתמוס היסודי החזק של כתב היד מעיד על כך. איש זה נכון לצאת מעצמו, ללא סכנה שיאבד את דרכו ויישותו.

הרגש הרב השולט בו, עירנותו ובלתי-אמצעות התגובה, עושים אותו רגיש מאוד לכל התרחשות במציאות המשונה. חדיר, אך גם רגיש לגבי סבלות אדם-היות והוא ניהן בתנופה ואי-שקט. הדור-חף אותו לפעילות, ועקב זה אין לו שהות הרבה להסתכל לתוך עצמו, אין רגישות כללית זו מתבטאת ברגישות אישית מיו-חדת בכיוון של נטיה להיפגע. אם כי הוא בוודאי מרגיש פגיעות המכוונות נגדו, אין זה הורה לו, והוא אינו נעלב. אי-השקט הפנימי שלו מתבטא גם בי-הרגשה עצמית מתחלפת, לעתים בטוחה, לעתים די שחוחה, אך היות והליבירו מור-צא לו אצלו אפיקי-פעולה מספיקים ומספ-קים מאוד, הרי שהרגשת-נחיתות זו, הי-תוקפת אותו לעיתים, היא מין הרגשת-

היות ומצוי אצלו הכותב גם חום גופני רב, תגובה ריגשית, התלה-בות ומסירות, יש להניח בוודאות ניכרת שאדם זה הוא לכבי למדי, ומוצא נחיצות ללב הזולת. מנת המישכל של הכותב היא ניכרת, ומצטיינת בעירנות, מהירות ואף בכלתי-